

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Ons evangelie van vandaag
begint eigenlijk met de woorden:
'Na zes dagen,' en niet met: 'In die tijd'.
Dus eigenlijk staat er:
Na zes dagen nam Jezus
Petrus, Jakobus en diens broer Johannes met zich mee
en bracht hen boven op een hoge berg.
En dan vraag je je natuurlijk af:
Waarom wordt dat zo nadrukkelijk gezegd: na zes dagen?
Wat was er dan zes dagen daarvoor gebeurd?

Wel, ik zal het u vertellen.
Zes dagen eerder had Jezus voor het eerst
aan zijn leerlingen verteld
dat Hij naar de hoofdstad Jeruzalem moest gaan
en daar veel zou moeten lijden.
Maar niet alleen dat,
maar dat Hij daar zelfs ter dood zou worden gebracht.
Maar tegelijk voegt Jezus daar ook aan toe,
misschien ter geruststelling,
dat Hij dan drie dagen later
weer zou opstaan uit de doden.
Nou, dat laatste hoorden de leerlingen al lang niet meer.
Maar alleen al die woorden, lijden en sterven,
die woorden maakten de leerlingen helemaal van streek.
En Petrus wordt zelfs kwaad op Jezus:
'Dat mag nooit gebeuren.'
'Dat mag God nooit toestaan.'
Maar Jezus houdt vol dat dit wel degelijk zal gaan gebeuren.

En nu neemt Jezus,
zes dagen later dus,
drie van zijn leerlingen mee op een hoge berg.

En daar mogen ze nu al iets zien
van hoe Jezus eruit zal zien
als eens al het lijden en de kruisdood in Jeruzalem
voorbij zullen zijn.

Ze mogen nu al even iets zien van Pasen.

De verrijzenis.

En ik denk dat Jezus dat doet
om de leerlingen te leren,
dat het lijden van de mens niet eeuwig zal duren,
maar dat daarna de verrijzenis zal komen.

Anders zouden ze het misschien niet volhouden!

Bij het voorbereiden van mijn preek
moest ik denken aan mijn oude moeder zaliger.
Zij raakte op hoge leeftijd steeds meer haar geheugen kwijt.

Nou, daar kan ik me nog wel iets bij voorstellen.

Maar zij raakte ook het besef van tijd kwijt.

En dan bedoel ik niet

dat zij niet meer wist welke dag het was of iets dergelijks.

Maar ik bedoel echt

dat zij het besef van tijd kwijt raakte.

En hoe merkte ik dat?

Als we bijvoorbeeld een kopje thee dronken,
dan kon mijn moeder toch niet stoppen met drinken
ook al was de thee nog veel te heet.

Ik moest dan echt het kopje thee even wegnemen
anders zou ze iedere keer haar mond verbranden.

Terwijl mijn moeder helemaal niet ongeduldig van karakter was.

Maar ze was gewoon het besef van tijd kwijt.

En ik ontdekte dat pas echt

toen eens een verpleegster kwam om de bloeddruk te meten.

Ze deed de bloeddrukband om mijn moeders arm,
pompte die steeds strakker op

om zo de bloeddruk te kunnen meten.

Maar mijn moeder raakte helemaal in paniek.

'Niet doen!'

En natuurlijk legde de verpleegster uit
dat het maar even was.
Maar mijn moeder bleef maar protesteren.
En toen besepte ik ineens:
Ach, ze is het besef van tijd helemaal kwijt.
Ze kan niet meer in tijd denken!
Ik moet eerlijkheidshalve zeggen:
dat was best even emotioneel om te zien.

Maar nu realiseer ik mij,
dat als wij nu geconfronteerd worden met lijden,
dat wij ook heel gemakkelijk
het besef van tijd kwijt raken.
Als je iets vervelends meemaakt,
heb je toch ook al heel snel het gevoel:
'Oh, dat houdt nooit meer op.'
Of als je ergens even pijn hebt
denk je toch ook al heel snel:
Oh, als het maar niets ernstigs is.
Of, oh, als het maar over gaat,
want anders heb ik echt een probleem.

En collega diaken belde mij van de week op
en vertelde mij over het ziek zijn van zijn vrouw
en hoe bezorgd hij daarover was.
Natuurlijk, dat kun je je voorstellen.
Maar tenslotte zei hij toch maar snel:
'Maar ik zeg toch altijd maar:
Na regen komt zonneschijn!'
Nou is dat natuurlijk wel een cliché.
Maar hij wilde direct laten zien:
'Ik wil de moed niet laten zakken.'
En inderdaad, we mogen het tijdelijke van het lijden
nooit uit het oog verliezen,
hoe moeilijk dat soms ook is.

Nou, zo wil Jezus zijn leerlingen helpen,
om niet alleen maar stil te blijven staan
bij zijn lijden en het sterven,
maar vooral ook te kijken naar Pasen.
Anders houd je het misschien niet vol!

De brief aan de Hebreëën zegt het over Jezus als volgt.
'Die om de vreugde welke vóór Hem lag,
het kruis op zich genomen heeft,
de schande niet achtende.'
Vreugde!
Jezus bleef de vreugde in het oog houden,
die zou volgen na het kruis.
En dat is iets wat wij ook moeten leren,
en waarin wij elkaar ook mogen bemoedigen.

Natuurlijk is er een lijden in ons leven,
dat eens zal leiden tot de dood.
Wij zullen allemaal eens moeten sterven.
En pas daarna zal ons lichaam mogen delen
in de verrijzenis van onze Heer.
Maar dat bedoel ik nu even niet.
Wat ik nu bedoel is,
dat wij nu al in kleine dingen moeten leren
dat er een verrijzenis bestaat.
Wat Pasen nu al voor ons kan betekenen.

U hebt zeker in uw leven al problemen meegemaakt.
Ik zou bijna zeggen: wie niet.
En hopelijk bent u daar toch goed doorheen gekomen.
Houdt die overwinningen vast,
als voorbeeld van ons persoonlijke Pasen.
Dat deed het Joodse volk ook.
Als het spannend werd in hun leven,
dan keken ze iedere keer weer terug
hoe God hen eens door de het water van de Rode Zee had geleid.

En hoe God de vijand, die maar achter hen aan bleef jagen,
in diezelfde zee had doen omkomen.
Zo hield het Joods volk het vol.

Laten wij ook zo onze kleine overwinningen zien
als geschenken van God.
En laten wij zo leren dat Pasen
niet alleen maar iets is voor aan het einde van ons leven,
maar dat Pasen iets is
dat wij nu al iedere dag mogen beleven.
Want als we het nu niet leren beleven,
dan beleven we het misschien wel nooit!
En daarom nam Jezus die drie leerlingen mee de hoge berg op.
Amen.